

have Mere, end der udtrævedes til en ligefrem Dækning af deres Udgifter, end det, der var nødvendigt til Livets Ophold for den Tid, der lagdes Betslag paa af Rigsdagsvirksomheden. Begge Synspunkter fyldestgøres netop ved denne Forstaelse af Udtrykket „dagligt Bederlag“, nemlig: for den Tid, i hvilken de ere kaldede til at udsøge Rigsdagsgjerningen. Saa kommer der, saavidt jeg skjønner, en god og sund Tanke ind i Grundloven, naar man altsaa fastholder den Forstaelse af det daglige Bederlag som et Bederlag for hver Samlingsdag, og saa er det ogsaa i fuldkommen Overensstemmelse dermed, at Valgloven har slaet det fast. Den har kun udtrykkeligt udtalt, hvad der er Grundlovens stikende Forsudsætning, som Grundloven ikke havde udtalt tilstrækkelig tydelig, fordi den ved at giengive Udtrykket „Diæter“ ved „dagligt Bederlag“ ikke tilstrækkelig havde pointeret dette Punkt. Det stemmer ogsaa dermed, at der slet ikke har været Debat angaaende dette Punkt, saaledes som det er blevet fremhævet, men at man gik ud fra det som givet eller ialtsald opstillede og fastholdt det uden nogenformelt Bemærkning eller Indvending. Jeg kan heller ikke sige Andet, end at jeg tror, at Regjeringens Fortolkning er fuldstændig ny og overraskende, en Fortolkning, som jeg imidlertid efter den Overveelse, jeg har haft Leilighed til at anstille, indtil jeg maatte blive bedre belært, ligesaa lidt som en tidligere eret Taler (Krieger) kan slutte mig til. — Der er forøvrigt endnu et Punkt, jeg vil tilslade mig at henlede Opmærksomheden paa, og det er, at, hvis vi skulde komme til en Forhøielse af Bederlaget til Rigsdagsmændene, maatte der vist ogsaa være Anledning til at foretage en Forhøielse af de Lønninger, der bleve berørte af det ærede Kongevalgte Medlem, nemlig Ministerlønningerne. Jeg synes, det vilde være naturligt, at vi, naar den høje Regjering foreslaar en Forhøielse af Bederlaget til Rigsdagsmændene, saa til Gjengæld vare saa opmærksomme at foreslaa en Forhøielse af Ministerlønningerne, thi det forekommer mig virkelig, at de i høieste Grad trænge dertil. For det Første ere de jo ikke ordnede ved Lov, og det vilde være ønskeligt at faae dette Forhold lovordnet ligesaa vel som andre Lønninger; men dernæst ere Ministerlønningerne ogsaa, saavidt jeg skjønner, saa urimelig lave, at de derved trykke paa hele Systemet af alle andre Embedslønninger helt igennem, og derfor var det forsaavidt ønskeligt at have dem til en Størrelse, der var passende i Forhold til Betydningen af den store og betydningsfulde Gjerning, som Ministrene ere kaldede til at varetage. Det er klart, at Ministerlønningene, sammenlignede med de Lønninger, der gives i andre Forhold, ere altfor lave, og derfor vil det forekomme det mig, være naturligt, at disse politiske Forhold, Ministerlønningerne og Bederlaget til Rigsdagsmændene ordnedes under samme Lov.

Bloug: Jeg maa i alt Væsentligt slutte mig til mine ærede Kolleger fra Kjøbenhavn, jeg har ogsaa været med til at vedtage Grundloven og Valgloven og jeg kan ikke nu vedskende mig en ganske anden Forstaelse af deres Ord, end jeg har haft i 30 Aar. Jeg tror, at, hvis der virkelig kunde være Tvivl om, hvad man da har ment, godtgjøres det ved Meningen og Ordene i den Lov, som udgjorde det historiske Grundlag for den hele Grundlovsforhandling, nemlig Provindsialstænderanordningen af 15de Mai 1834. Der staar det fuldkommen klart i § 88: „Medlemmerne af Provindsialstænderne erholde, efter derover indgiven Regning, Diætpenge af 4 Rbdlr. Sølø daglig, saavel for den Tid, som de behøve til Rejsen til og fra Stedet, hvor Forsamlingen holdes, som for den Tid, de opholde sig ved Forsamlingen.“ Det er altsaa den eneste Anvendelse af Diætpenge til en saadan Forsamling, som man dengang havde Erfaring om her i Landet. Det var Forsudsætningen for Vedtagelsen af Grundlovens § 33 og Valglovens § 99, der blev vedtagen neppe 14 Dage efter Grundlovens Vedtagelse, og inden endnu Grundloven var bleven stadfæstet, og maa betragtes som den udsørligere Forklaring af, hvad der var ment i Grundloven. Der kan for mig ikke være mindste Tvivl om, hvad Grundloven har ment, og jeg ser mig derfor ikke istand til at stemme for nærværende Lov, hvor enig jeg end kan være — og har været det i mange Aar — i Ønsket om, at Rigsdagens Dagpenge forhøjes, og hvor meget jeg end kan indrømme, at der er mere, der taler for en aarlig Sum, saaledes som man har det i Sverrig og Frankrig og i Belgien, saavidt jeg huffer, end for Dagpenge. — Endnu skal jeg kun gjøre en Bemærkning. Jeg er enig med det ærede 4de Kongevalgte Medlem (Fischer) i, at der, hvis Loven vedtages, maa fastsættes en Tid, fra hvilken den skal gjælde. Men jeg mener ogsaa, at en anden Tilspøielse er nødvendig, hvis Loven ikke skal virke i modsat Retning af, hvad man ønsker. Hvis den ikke skal bidrage til at gjøre Rigsdagsmændene mere forsømmelige med at komme til Rigsdagen, end de nu ere, maa der fastsættes Bøder for Forsømmelser, som ske uden lovligt Forsald og uden af Formanden meddelt Orlov osv. Forholdet er ingenlunde ukendt andsteds, en saadan Bestemmelse gjælder f. Ex. for det franske Deputeretkammer.

Indenrigsministeren (Steele): Een Henseende tror jeg, at jeg, uden at slutte dristig, vil kunne sige, at den almindelige Opfattelse gaar i den samme Retning som Lovudkastet, nemlig at det nuværende Bederlag for Rigsdagsmændene ikke er tidssparende. Derimod dele Meningerne sig meget snart ligeoverfor det vigtige Spørgsmaal, hvorvidt den her foreslaede Forandring kan siges at være i en saadan Modsetning med Grundlovens Bestemmelse, at det af